

אור הנר

עורך: גדיה אטון

דבר העורך

"והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא"

רפואה למחלה ומרפא לנגיף, המילים שיצאו מפיה עסקו במושגים זרים לה לחלוטין. היא קראה על "מרעים" שמתקרבים "לאכול את בשרי", על "מחנה" שחנה עליה ועל "מלחמה" שקמה נגדה. היא תהתה בקול מדוע היא צריכה לשנן טקסטים שעוסקים במלחמה ובאויבים, כשכל מבוקשה הוא בריאות הגוף ושקט נפשי. התחושה הייתה שהמילים אינן קשורות למציאות חייה, אך היא בחרה להמשיך בקבלה שנטלה על עצמה עד תומה. הבוקר של השבעה באוקטובר היה היום השלושים והאחרון להתחייבותה. באותן שעות מבעיתות בקיבוץ ניר עוז, כשהשלווה הופרה בקולות נפץ וזעקות, המציאות החלה לעלות על כל דמיון. ספיר נחטפה מביתה והובלה על אופנוע לעבר רצועת עזה, מוקפת בהמון משולהב ובאלימות מוחשית. ברגע המצמרר הזה, בתוך התופת, חלה בה הארה פתאומית. כל סימני השאלה של השבוע האחרון נעלמו והפכו למשמעות צרופה. היא הבינה שה"נגיף" המדומה והפחד מהמחלה היו רק כלי שנועד להוביל אותה להכין לעצמה צידה רוחנית למסע שלא ידעה שהיא עומדת לעבור.

המילים שקודם לכן נראו לה תלושות וחסרות הקשר - "אם תִּחַנֶּה עָלַי מַחֲנֶה לֹא יִירָא לִפְנֵי, אִם תִּקְוֶם עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ" - הפכו למציאות חייה המדויקת באותן שניות. היא הרגישה שהפרק הזה לא נכתב על דוד המלך לפני אלפי שנים, אלא נכתב עבורה, לרגע הזה ממש. לאורך חמישים וחמישה הימים שבהם הוחזקה בשבי, הפסוקים הללו היו לה לעוגן ולמגן. הם העניקו לה חוסן נפשי בלתי מוסבר ושלווה פנימית שאפשרה לה לשרוד את אימת המנהרות, מתוך ידיעה פנימית עמוקה שהיא אינה לבדה בתוך החשיכה.

עלינו להשתדל בכל הכוח להרים את עיננו לבורא עולם ולחטוף עוד תפילה קטנה ועוד פרק תהילים אחד, להתפלל כל אחד על עצמו על בקשותיו האישיות ובמיוחד על אחינו היקרים תושבי הצפון שעדיין נמצאים תחת מתקפות טילים, יהי רצון שנזכה לראות בגאולה השלימה במהרה בימנו אמן, שבת שלום ומבורך.

שמתנהג בצורה משפילה או ליד העץ שצבוע בצבע אדום אינו עוצר ומתחיל לעשות שעה או שעתיים תפילה לא עובר בדרך אגבמתפלל איזה תפילה על דרך או איזה פרק תהילים קטן, "ובזכות זאת" - אומרת הגמרא שהמצורע יתרפא והעץ יתחיל להניב פירות.

לא יאומן! כמה רב כוחה של תפילה קצרה או איזה פרק תהילים קצר שאנו קוראים באמצע היום אפילו בדרך אגב.

את הסיפור שלפנינו סיפרה ספיר כהן, שנחטפה לעזה בחג שמחת תורה תשפ"ד השביעי לאוקטובר למניינם: במשך חודשים

ארוכים לפני אותה שבת גורלית, ספיר כהן חיה תחת עננה כבדה של מועקה שלא נתנה לה מנוח. היא תיארה תחושה פיזית ונפשית שמשוה רע עומד להתרחש, מעין חרדה קיומית שהתפרשה אצלה כסימן למחלה קשה. היא הייתה משוכנעת שגופה נתקף בנגיף מסתורי או במחלה מקננת, והחיפוש אחר מרגוע למצוקתה הוביל אותה אל עולם האמונה. היא נתקלה בהמלצה שנגעה בליבה: לקבל על עצמה קריאה יומיומית של פרק כ"ז בתהילים למשך שלושים יום, כסגולה לרפואה ולשמירה.

ספיר החלה במשימה באדיקות, אך ככל שחלפו הימים, התעורר בה ספק פנימי עמוק. כשבוע לפני שהיו אמורים להסתיים שלושים הימים, היא מצאה את עצמה עוצרת מול המילים ומנסה להבין את פשרן. היא חשה בלבול וחוסר הבנה, בעוד שהיא חיפשה

בפרשתנו התורה מציבה דרישה מחמירה מאוד לכאורה כלפי המצורע: עליו להופיע בציבור כשבגדיו פרומים, ראשו פרוע, ועליו להכריז בקול "טמא, טמא" לכל עבר. ונשאלת השאלה - מדוע התורה גוזרת על אדם הנמצא ממילא במצוקה ובבידוד חברתי לעשות מעשים כה חריגים ומשפילים, הרי ממילא קשה מאוד למצורע, שעוזב את בני משפחתו וצריך לשבת מחוץ למחנה, ומדוע עוד הוא צריך לבזות את עצמו בצורה כזו?

את התשובה לשאלה זו עונה הגמרא במסכת שבת (סו.), ובד בבד מלמדת אותנו שיעור מטלטל על סוד הערבות היהודית ועל כוחה הבלתי נתפס של התפילה הפשוטה. המצורע אינו נדרש לנהוג כך כדי להתבזות, אלא כדי לעורר את רחמי הציבור. המטרה היא שכל אדם שיחלוף על פניו, יראה את סבלו המוחשי, יזדעזע למראה דמותו השבורה ויתמלא עליו ברחמים.

באותו רגע של שותפות גורל, העובר ושב יעצור וישא עברו תפילה חרישית או יאמר פרק תהילים לרפואתו, ובזכות זו תגיע רפואה למצורע.

חז"ל מלמדים אותנו כאן יסוד אדיר: לעיתים הקושי מגיע לאדם רק כדי להפוך לקריאה לעזרה שבוקעת את הלבבות. מכאן לומדת הגמרא השלכה מופלאה אפילו על עולם הטבע. היא מספרת על חקלאים שהיו צובעים בסיקרא [צבע אדום עז ובולט] עץ שאינו מוציא פירות או שפירותיו נושרים בטרם עת.

ושואלת הגמרא, מדוע צריך לצבוע את העץ בצבע אדום? ועונה גמרא באותו אופן: החקלאים צובעים את העץ בצבע אדום כדי שהצבע הבולט ימשוך את עיני העוברים והשבים ויסמן להם שהעץ הזה מצוי ב"חוליי", ואינו נותן פירות.

העובר בדרך, שרואה את הצבע האדום על הגזע, מבין את המצוקה ואומר מילה טובה או פרק תהילים על אותו אילן. הגמרא מעידה שהתפילה הזו, שנאמרה כמעט כבדרך אגב על ידי אדם זר, היא זו שהייתה מעוררת רחמי שמיים וגורמת לעץ לחזור ולהניב פירות.

שימו לב!!! אומר הרב אלימלך בידרמן שליט"א: האדם שעובר ליד המצורע

דבר תורה לסעודה שניה

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו"

כותב על כך האור החיים צריך לדעת למה הוצרך לצוות על זה, מאחר שכבר אמרה תורה בפרשת "לך לך" כל פרטי דיני מילה, כלומר, הציווי על המילה נאמר כבר בפרשת "לך לך", לאברהם ולזרעו, ומדוע הוצרכה התורה לחזור ולשנותו כאן? תחילה מיישב האור החיים הקדוש, שהפסוק "וביום השמיני ימול בשר ערלתו" מלמד דברים שלא נלמדו מהציווי בפרשת "לך לך", כגון, שהמילה צריכה להיות דווקא ביום (ולמדים ממה שנאמר כאן "וביום") וכן שמצוות המילה דוחה את השבת (וגם זאת דרשו חז"ל מהמילה "ביום", כמבאר במס' שבת דף קלב.).

מקשה האור החיים הקדוש: לכאורה תמוה, שהרי דין זה שהמילה צריכה להיות ביום, למדה הגמ' דווקא מהכתובים בפרשת "לך לך". מתרץ האור החיים: שחידוש זה שמילה דוחה את השבת, אילו הייתה התורה מחדשת אותו בפרשת "לך לך", ניתן היה לחשוב שדווקא קודם מתן תורה, כשהאבות לא קיבלו את השבת על כל חומרתה ועונשה, רק אז מילה דוחה את השבת, אך לאחר מתן תורה, שנצטוו ישראל "מחלליה מות יומת", מילה לא תדחה את השבת. לכן מחדש הפסוק שוב את חשיבות מצוות מילה, שגם לאחר מתן תורה הרי היא דוחה את השבת.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"ובין החיה אשר לא תאכל... אשה כי תזריע וילדה זכר"

רבי משה בן נחמן הרמב"ן עומד באגרותיו על הקשר הקיים בין סוף פרשת "שמיני" לתחילת פרשת "תזריע". פרשת "שמיני" מסתיימת בדיני בהמות טמאות, שרצים ורמשים, האסורים לנו באכילה. ופרשת "תזריע" מתחילה בדיני טומאת אישה, היולדת זכר או נקבה. סמיכות זו של פרשיות התורה באה ללמדנו, בדרך הרמז, עד כמה עלינו להיזהר במאכלים הבאים לפינו. שאם אנו מזלזלים בכשרות המאכלים שהננו אוכלים ואוכלים מאכלים אסורים - עלולים אנו לגרום לכך, שהוולדות הנולדים לנו יהיו חלילה, פגומים בגוף ובנפש.

"זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הכהן"

מדוע כל דיני מצורע הם רק על פי הכהנים? והתשובה היא: משום טענת מספר לשון הרע: "וכי מה חטאתי, והרי איני אומר אלא את האמת..." לכן הצריכה אותו התורה שילך אל אהרן ובניו, כדי שילמד ממידתו של אהרן הכהן שהיה אוהב שלום ורודף שלום ושינה מדיבורו בשביל השלום, כלומר, שישנם פעמים שעל האדם להמנע מלומר את האמת בשביל השלום (אל יאמר שקר, אבל אמת אינו מחוייב לגלות כשאין צורך)..

דבר תורה לסעודה רביעית

לא ספר לילה ויום

אדם ששכח או הזיד ולא ספר ספירת העומר אפילו רק לילה אחד, אינו יכול יותר לברך על ספירת העומר מהלילה שלאחר מכן והלאה, אלא יספור בלא ברכה. דספק ברכות להקל. וכן אם טעה ומנה מספר אחר, (כגון שנמצא ביום שלושה ימים לוומר וספר ארבעה ימים לעומר או שני ימים לעומר) ולא נזכר עד הלילה הבא, אינו יכול לספור עוד בברכה.

וכל זה כששכח לספור לילה ויום, אבל אם נזכר ביום יספור המנין של אותו יום בלא ברכה, ושוב יוכל לספור בלילות שלאחר מכן בברכה. והוא הדין אם שכח כמה לילות ובכל פעם נזכר ביום וספר בלי ברכה חוזר וממשיך לספור מכאן ואילך בברכה.

מסתפק אם ספר ספירת העומר

אדם שרוצה לספור ספירת העומר, ומסופק אם בלילה וביום הקודמים ספר את ספירת העומר או לא, אף על פי שאם לא ספר כלל אינו יכול להמשיך ולברך על הספירה, אם הוא מסופק אם ספר או לא ספר, יכול להמשיך ולספור בברכה, מכיוון שזה נקרא ספק ספיקא, ספק ראשון אם הלכה כדעת התוס' שכל יום מצווה בפני עצמה וממילא יכול להמשיך ולספור בברכה. וספק שני שיכול להיות שאתמול ספר (שהרי הוא מסופק) ואם כן יכול להמשיך ולספור בברכה.

דבר תורה לסעודה שלישית

"ורחץ במים את כל בשרו"

ידוע שכל טמא הרוצה להיטהר עליו לטבול במקווה כשר, ושיעור המים שבמקווה צריך להיות ארבעים סאה, ואם לא היה מים בשיעור זה לא עלתה לו לטמא טבילתו. מנין אנו למדים ששיעור המים הינו ארבעים סאה ולא פחות או יותר?

במסכת עירובין (י"ד) נלמד הדבר מן הפסוק שבפרשתנו, שנאמר בו "ורחץ במים את כל בשרו" - מים שכל בשרו עולה בהם - שאם לא כן היה צריך לכתוב ורחץ במים את בשרו, כל - למה לי (עיי' רשב"ם פסחים ק"ט. ד"ה כל בשרו), ושיערו חכמים את כמות המים הצריכה לכדי שיעלה בהן כל גופו של האדם, ונמצא ארבעים סאה.

ולכאורה אפשר לרמוז את זה גם מדברי הפסוק עצמו, ללא צורך במדידות, על פי מה שיש לשאול מדוע התורה כתבה לנו שירחץ הטמא במים - פשוט שהרחיצה היא במים ולא בדברים אחרים, אלא באה התורה ללמד אותנו שעל הטמא לרחוץ עצמו במי - מ', כלומר מים בשיעור מ' סאה. הרי שבתורה עצמה נרמז לנו שיעור מי המקווה.

לברכה והצלחה

אלמוג לוי
בן שולמית הי"ו
שרית בת
בת - שבע

לברכה והצלחה

שיר בת אושרת
בן ציון בן מירב

לברכה והצלחה

שרה בת לאודה
ינית בת רחל
שמעון בן מרסל
ת.נ.צ.ב.ה

לברכה והצלחה

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (הי"ד)
ת.נ.צ.ב.ה

לברכה והצלחה

חנה בת חפסה
יעקב בן מרים
ת.נ.צ.ב.ה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטין

שו"ת עם הרה"ג הרב אורן נזרית

שו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

הלכות ספירת העומר

שאלה: האם מותר בימי ספירת העומר (עד ל"ג בעומר) לקנות דברים חדשים, וכן אם מותר לסרוג בגדים וכיוצא בזה?
תשובה: מותר לתפור בגדים חדשים בימי העומר, וכן מותר לקנות בגדים חדשים בימי הספירה. וכן לעניין לבישת בגדים חדשים מעיקר הדין מותר, לפי שאין איסור לברך שהחיינו בימים אלו, אמנם ממידת חסידות ראוי שלא לברך מפסח עד ל"ג לעומר שהחיינו על בגד חדש.

אומנם ברכת שהחיינו על פרי חדש מותר ואין צורך להחמיר בכך.

שאלה: האם מותר ללכת לבריכה או לים בימים אלו?
תשובה: מותר ללכת לבריכה או לים בימים אלו ואין בזה שום מניעה.

שאלה: האם מותר להתגלח ולהסתפר בימי העומר, ומה הדין במקרה שיש חשש שיפסדו אדם מעבודתו אם לא יתגלח?

תשובה: נהגו ישראל שלא להסתפר שער הראש בימי העומר עד יום ל"ד בעומר (ולא שכנזים עד ל"ג בעומר), ואין לשנות. והחרדים לדבר ה' נוהגים זאת גם בגילוח הזקן ובמקום שיש חשש שיפסיד מקום עבודתו אם לא יתגלח יש מקום להתיר ע"י שאלת חכם להתגלח, ואם יוכל טוב שיתגלח בערב שבת או בערב ראש חודש אייר (במיוחד בשנה זו שראש חודש חל ביום שישי).

אמר רב אחא, המִשְׁהָה נִקְבֵּי עוֹבֵר מִשּׁוּם בַּל תִּשְׁקָצוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם (מכות ט"ז):.

מֵעֶשֶׂה בַיהוּדֵי שֶׁבִּנְסִיעֵתוֹ בְּאַחַת הָעָרִים, הָצַרָּה לְנִקְבֵּי. עָצַר בְּתַחֲנוּת הַדֹּלֵק הַקְּרוֹבָה, וְאָמְרוּ לוֹ כִּי בֵּית-הַפֶּסֶא נִמְצָא בַּמִּסְעָדָה הַמְּפֹעֶלֶת בְּמִקוֹם. עָמַד לְהִפְנֵס, אָךְ חָשְׁכוּ עֵינָיו כְּשֶׁהִבְחִין בַּתְּפָרִיט הַתְּלוּי בְּכַנִּיסָה...

הַתְּבַרֵּר שֶׁמְדַבֵּר בַּמִּסְעָדָה שֶׁבְּאִפְסוֹן מִצָּהָר אֵינָה כְּשֶׁרָה, וּמְכַרֵּת פְּגוּלִים וְיִפְרוֹת יָם' (שְׂרָצֵי הַמַּיִם). עַל שֶׁלֹּט נוֹסֵף שֶׁהֵצַב בְּכַנִּיסָה נִכְתָּב שֶׁהַמִּסְעָדָה פְּתוּחָה גַם בְּשַׁבָּת, רח"ל.

הַסֵּתֶפֶק הַיְהוּדִי, הָאֵם מִתָּר לִי לְהִפְנֵס לְמִקוֹם הַמִּתְעַב עַל מִנַּת לְהַתְּפַנּוֹת, שֶׁהָרִי שְׁנִינּוּ (ש"ע א"ח ס"ג' ס"ז) "הַמִּשְׁהָה נִקְבֵּי, עוֹבֵר מִשּׁוּם בַּל תִּשְׁקָצוּ"; אוֹ שֶׁמָּא לֹא אֶפְנֵס, מִשּׁוּם חֲשַׁד הַרוֹאִים וְחִלּוֹל ה', כְּאֲשֶׁר יֵרְאוּ יְהוּדֵי בְּעַל חֲזוֹת חֲרָדִית נִכְנָס לְמִסְעָדַת הַפְּגוּלִים, וְלָכֵן עָלִי לְהַמְשִׁיךְ בְּנִסְיָה עַד שֶׁאֲמַצָּא מְקוֹם אַחֵר?

תשובה:

מְבַאֵר בְּרַמְבַּ"ם (בה"ל' סוּדֵי הַתּוֹרָה ה'-י"א), שֶׁאֲדָם גָּדוֹל בַּתּוֹרָה, שֶׁעוֹשֶׂה דָבָר שֶׁמִּחְמָתוֹ הַבְּרִיּוֹת מִרְנָנוֹת אַחֲרָיו, אָף עַל פִּי שֶׁאֵינוֹ דָּבָר עֲבָרָה, הָרִי זֶה כְּבָלֵל חִלּוֹל ה'. וְכֵן הֵבִיא רַבְּנּוֹ הַחֶפֶץ חַיִּים (בְּאֵר מְרִים בְּמִנְיֵן הַלְּאוּיִן בְּלֵאוֹ הַשְּׂשִׁי) מִדְּבָרֵי כְּמָה רֵאשׁוֹנִים, שֶׁאֲפִילוֹ דָבָר שֶׁהוּא מִתָּר מִן הַדִּין, אָךְ לְעֵינֵי הַקְּמוֹן נִרְאָה כְּאִסוּר, עוֹבֵר הַעוֹשֶׂהוּ בְּאִסוּר תּוֹרָה שֶׁל - וְלֹא תַחֲלָלוּ אֶת שֵׁם קְדוֹשִׁי, כִּי עַל יְדֵי שֶׁאֲדָם חָשׁוּב עוֹבֵר עַל הַתּוֹרָה נַעֲשֶׂה שֵׁם קְדוֹשׁוֹ יִתְבַּרֵּךְ וְתוֹרָתוֹ חָלִין אֲצֶל הַקְּמוֹן. וְהִיא מְקוֹם לוֹמֵר שֶׁאֵף בְּשֶׁאֲלַתְנוּ, אֵין לְהִפְנֵס לְמִסְעָדָה מִפְּנֵי חִלּוֹל ה', שֶׁיִּבְאוּ אֲנָשִׁים לוֹמֵר הִנֵּה גַם שׁוֹמְרֵי הַתּוֹרָה נִכְנָסִים לְכָאן, וְיַעֲשֶׂה חֲלִילָה שֵׁם קְדוֹשׁוֹ וְתוֹרָתוֹ חָלִין אֲצֶל הַרוֹאִים.

אִלָּם, כְּשֶׁהֲצַעֲתִי אֶת שֶׁאֲלַת הַיְהוּדִי שֶׁנִּצְרָף לְנִקְבֵּיו, לְפָנַי גִּיסִי מִרְוֹ הַגֵּר"ח חִינְיָבְסְקִי, הַשִּׁיב: מִתָּר לוֹ לְהִפְנֵס לְשֵׁם, כִּי כָאן אֵינוֹ עוֹסֵק בְּדָבָר הַרְשׁוּת, אֲלֵא עוֹשֶׂה מַה שֶׁמֻּטָּל עָלָיו לַעֲשׂוֹת (שֶׁלֹּא לְהִשָּׁהוּת נִקְבֵּיו). וְהַרוֹאִים צְרִיכִים לְדוּגוֹ לְכַף זְכוּת וְלְהִבְדִּין שֶׁנִּכְנָס לְשֵׁם דָּבָר מִתָּר וְלֹא לְסַעֵד שֵׁם.

לסכום: מִתָּר לְהִפְנֵס לְמִסְעָדָה כְּדִי לְהַתְּפַנּוֹת.

הלכות לידת בן ובת

שאלה: תינוק שגדל באינקובטור מתי יעשו לו בר מצוה לפי איזה חישוב הזמן אם משעה שנולד או משעה שיצא מהאינקובטור.

תשובה: אף שלגבי כמה עניינים מונים לתינוק זה מרגע שיצא מהאינקובטור, אבל לגבי בר מצוה מונים לו מרגע שנולד כשאר כל אדם.

שאלה: מתי הזמן הראוי לקריאת שם לבת שנולדה.

תשובה: רבו המנהגים בזה, וכל אחד יעשה כמנהג אבותיו וחלק גדול מהספרדים נוהגים ליתן שם בשבת הקרובה לאחר לידת הבת.

שאלה: אדם שיש לו באותו זמן פדיון הבן של אחד וגם ברית מילה של אחר בשני מקומות שונים היכן עדיף לו ללכת.

תשובה: אדם שיש לו באותו זמן ללכת או לפדיון הבן או לברית מילה ואין לו אפשרות ללכת לשניהם, יש לו להעדיף ללכת לברית מילה יותר מאשר ללכת לפדיון הבן.

שאלה: תינוק שנולד ומחמת חוליו או כל סיבה שהיא מילתו נדחית לזמן רב האם אפשר ליתן לו שם כדי שיתפללו עליו לרפואתו. ומה הטעם שנותנים שם לכל תינוק רק לאחר הברית ולא לפני כן.

תשובה: אם הוריו רואים לנכון לעשות כן כיון שהוא זקוק לרחמי שמים מרובים רשאים ליתן לו שם לפני שעשו לו ברית מילה. והטעם שנותנים שם לתינוק רק לאחר הברית כיון שאז יצא מכלל ערל.

לרפואה שלימה

סולטנה
בת פרחא
שמעון יעקב
בן סולטנה

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
רון דבקה
הודיה לוי
אריק ועינב
דהן וב"ב

לרפואה שלימה

יוסף לוי
בן זיקטוריה

לרפואה שלימה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירדה מרים
בת רחל

ליזווג הגון

שירה
בת ציפורה

חודש אייר
אני רופאך!

מעלת חודש אייר

ראש חודש אייר

זיכנו ה' יתברך להגיע לחודש המיוחד חודש אייר.

מזל החודש

מזלו של חודש אייר הוא שור, שכן בחודש זה השור מוצא עשב מאכל כדי שובעו.

מהות השם

השם אייר הגיע מהעיר בבל ומקורו בשפה האכדית "אארו" שמשמעותו 'אור'. בתנ"ך מכונה חודש אייר בשם: "חודש זיו", על שם השמש הזוהרת וזורחת בחודש זה ועל שם ניצני האילנות שנראים בחודש זה. השם מוזכר במלכים א' (ו, א): "בשנה הרביעית בחודש זו הוא החודש השני".

אייר חודש הרפואה

מייחסים לחודש אייר סגולות רפואיות, ומשליכים זאת על העובדה, שבחודש זה החל לרדת המן במדבר. המן נקרא 'לחם אבירים', לחם של מלאכים, בהיותו מזון זך ונקי ללא פסולת, אותו נצטווה העם ללקט איש כפי צורכו ומידתו. לחם אבירים מורה גם על כך שהמזון הזה נבלע באברים ללא פסולת וללא מותרות וזה שורש רפואתו.

בגמרא במסכת שבת מובא שמחודש אייר ועד עצרת, הרפואה מתחזקת ומועילה. ראשי התיבות של אייר הם: אני

ד' (י) רופאך. וכן: "אויבי ישובו יבושו רגע". בחודש זה מרפא אותנו הקב"ה בכבודו ובעצמו, שהיא רפואה שלמעלה מהטבע, העוקרת את החולי כאילו לא היה מעולם. עוד מובא כי הגשמים שירדים בחודש אייר הם רפואה גדולה לכל החולאים הרמב"ם מלמדנו כי עיקר הרפואה - באכילה. ע"י הברכה וכשרות המאכל זוכה האדם להפריד את החלק הגשמי שבמאכל, וזוהי הדרך לזכות לרוח הקודש.

חודש מלא במצוות

אין חודש מלא מצוות עשה דאורייתא (לדעות הסוברים שגם היום ספירת העומר היא מדאורייתא) בכל יום ויום כחודש אייר, בו מצויים ישראל במצווה היקרה - ספירת העומר.

פרקי אבות בחודש אייר

חודש אייר מסמל את תחילת הקיץ. במדרש שמואל בהקדמה למסכת אבות מובא מדוע דווקא בחודש זה יש ללמוד את מסכת אבות: ומסביר: "מכאן מתחיל הזמן להתחמם, ומתעוררים התאוות הגופניות, ויצר הרע מתחיל להשתחרר ולהתגבר. על כן נהגו מחודש זה ללמוד את מסכת אבות מדי שבת, שהיא מליאה תוכחות, ומעוררת את האדם לרדוף אחרי כל מידה טובה וומגבירה את היצר הטוב על היצר הרע." (הידברות)

שמיעת שירים

נכון להחמיר בימי הספירה שלא לשמוע שירים המלווים עם כלי נגינה, או שמיעת כלי שיר מטייפ.

שירה ווקאלית

שירה ווקאלית שמשמיעים בפה כעין כלי שיר, מותר לשמוע בימים אלו. (ילקוט יוסף עמוד תמה)

שירים ביום שישי לאחר חצות

גם ביום שישי לאחר חצות היום, אין לשמוע שירים המלווים בכלי נגינה (ודעת הרה"ג מאיר מאזוז זצ"ל שביום שישי לאחר חצות היום יש להקל לשמוע שירים מפני שיש הארת שבת).

סעודת מצווה

בשמחת מצווה כגון מילה (אפילו שלא בזמנה), או פדיון הבן (אפילו שלא בזמנו), או סיום מסכת, או בר מצווה (ששלמו לו י"ג שנה ביום זה), מותר לשמוע שירי קודש המלווים בכלי נגינה, שכל שהיא שמחת מצווה יש להקל בדבר. ולכן מותר להשתתף בתהלוכה ללוות הכנסת ספר תורה בימי הספירה, עם כלי זמר.

פרקי תהילים עם נגינה

מותר לשמוע פרקי תהילים

מנהגי ומי ספירת העומר חלק ב'

ישלא
נהגו כבוד
זה ביה"

המלווים בכלי נגינה ככינור וכדומה, כי עיקר כוונתו לקריאת התהילים. (ילקוט יוסף עמוד תמד)

דיכאון או עצבות

הסובל מהתקפות דיכאון וממצבי רוח ירודים לא עלינו, רשאי לכתחילה לשמוע שירים, כדי לקבל שמחה ומצב רוח טוב, וכמו שנאמר (מלכים ב ג ט"ו): "והיה כנגן המנגן, ותהי עליו יד ה'", אך ישתדל שיהיה הדבר בצנעה, והעיקר שלא ישמע בקולי קולות. ועיין בשו"ת מעיין אומר (ח"ד עמוד רצ"ה) שהתיר מרן הראשון לציון רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל לאבל מדוכא בתוך י"ב חודש לשמוע שירים, כדי לקבל שמחה ומצב רוח טוב. (ספירת העומר בהלכה ובאגדה)

תספורת

פשט המנהג בכל ספרד שלא להסתפר בימי הספירה עד יום ל"ד לעומר בבוקר, ואינם מסתפרים ביום ל"ג בעומר כמנהג האשכנזים, אלא בל"ד לעומר בבוקר. ולאחר מכן מותר להסתפר בכל עת שירצה.

גילוח

החרדים לדבר ה' נזהרים גם לגבי גילוח הזקן, שלא לגלח בימי העומר.

סדקו את הברקוד המצורף

והצטרפו אלינו לאתר "אוד הנד",

באתר זה תוכלו לקבל את העלונים מכל

השנים סרטונים ושיעורים בהלכה ובאגדה

באהבה רבה

לרפואה שלומה

דורית
בת עמליה
יצחק בן חנה
מיכל בת רחל

לברכה והצלחה

מרדכי זיפה
מורנו זב"ב
ליאור זשיר
מורנו

לברכה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מידה)
בת רות